

Bruksela, dnia 7.1.2014
C(2013) 9651 final

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) nr .../...

z dnia 7.1.2014 r.

w sprawie europejskiego kodeksu postępowania w zakresie partnerstwa w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych

{SWD(2013) 540 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST AKTU DELEGOWANEGO

Działanie na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia oraz spójności społecznej wymaga mobilizacji wszystkich właściwych podmiotów w całej Unii Europejskiej. Dlatego też zaangażowanie partnerów wskazano jako kluczowy element pozwalający na osiągnięcie celów strategii „Europa 2020” na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego. Partnerstwo od dawna stanowi jedną z kluczowych zasad funduszy Unii Europejskiej zarządzanych wspólnie przez państwa członkowskie UE w ramach „zarządzania dzielonego”. Zasada partnerstwa wymaga ścisłej współpracy pomiędzy organami publicznymi na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym w państwach członkowskich, a także z sektorem prywatnym i innymi sektorami.

Partnerstwo musi być postrzegane w ścisłym powiązaniu z podejściem opartym na wielopoziomowym systemie rządzenia oraz zasadami pomocniczości i proporcjonalności: każdy szczebel administracji powinien wypełniać swoją rolę, a działanie powinno być podejmowane na właściwym szczeblu i proporcjonalne do celów. W szeregu ocen zwrócono uwagę na możliwe korzyści płynące z zaangażowania partnerów, obejmujące zwiększenie wspólnych zobowiązań w ramach strategii UE i współodpowiedzialności za strategię UE, podniesienie poziomu wiedzy, wiedzy specjalistycznej i zwiększenie liczby różnych poglądów dostępnych przy opracowywaniu i wdrażaniu strategii, zarządzaniu stosownymi funduszami, a także zapewnienie większej przejrzystości procesów decyzyjnych. Zaangażowanie partnerów pomaga w ograniczeniu braków w odniesieniu do koordynacji i zdolności w zakresie kształtowania polityki między różnymi szczeblami administracji pod względem informacji, zasobów, finansowania, fragmentacji administracji i polityki.

Z doświadczenia wynika jednak, że państwa członkowskie realizują zasadę partnerstwa na wiele różnych sposobów w zależności od krajowych struktur instytucjonalnych i tradycji pod względem zaangażowania zainteresowanych stron. Skuteczne partnerstwo zależy również od zdolności partnerów do wnoszenia znacznego wkładu w ten proces.

Po wejściu w życie rozporządzenia ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktu delegowanego w sprawie europejskiego kodeksu postępowania służącego ułatwieniu państwom członkowskim organizacji partnerstwa. Kodeks postępowania ma określać ramy partnerstwa zgodnie z ramami instytucjonalnymi i prawnymi państw członkowskich i z uwzględnieniem kompetencji krajowych i regionalnych. Najlepsze praktyki, o których mowa w art. 5 ust. 3 rozporządzenia ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, zostaną określone w dokumencie roboczym służb Komisji.

2. KONSULTACJE PRZEPROWADZONE PRZED PRZYJĘCIEM AKTU

Zgodnie z pkt 4 wspólnego porozumienia w sprawie aktów delegowanych zawartego między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją Europejską przeprowadzono odpowiednie i przejrzyste konsultacje, w tym na szczeblu eksperckim, na temat przedmiotowego aktu delegowanego.

W dniach 25 stycznia i 21 czerwca 2013 r. przeprowadzono dwa spotkania z ekspertami ze wszystkich państw członkowskich, o których należycie powiadomiono Parlament Europejski. Spotkania te pozwoliły Komisji w wyczerpujący sposób przedstawić projekt przepisów oraz przeprowadzić szczegółową wymianę poglądów na temat wszystkich aspektów projektu.

Przedmiotem spotkania było wyjaśnienie podejścia Komisji, wysłuchanie opinii ekspertów i udoskonalenie na tej podstawie projektu tekstu.

W dniach 5 lutego i 19 września 2013 r. Komisja przeprowadziła również dwa spotkania w ramach zorganizowanego dialogu, na których szczegółowo omówiono projekt przepisów z przedstawicielami europejskich partnerów społeczno-ekonomicznych, organizacji pozarządowych (np. odpowiedzialnych za zagadnienia dotyczące środowiska naturalnego, Romów lub płci społeczno-kulturowej) oraz stowarzyszeń i sieci reprezentujących władze lokalne i regionalne¹.

3. ASPEKTY PRAWNE AKTU DELEGOWANEGO

W art. 5 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 uprawnia się Komisję do przyjęcia aktu delegowanego zgodnie z art. 142 nowego rozporządzenia w celu ustanowienia europejskiego kodeksu postępowania służącego wspieraniu państw członkowskich oraz ułatwieniu im organizacji partnerstwa.

¹ Zob. strona internetowa poświęcona zorganizowanemu dialogowi z partnerami na poziomie UE na INFOREGIO (http://ec.europa.eu/regional_policy/informing/dialog/index_pl.cfm).

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) nr .../...

z dnia 7.1.2014 r.

w sprawie europejskiego kodeksu postępowania w zakresie partnerstwa w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006², w szczególności jego art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem niniejszego rozporządzenia jest ustanowienie europejskiego kodeksu postępowania służącego wspieraniu państw członkowskich oraz ułatwieniu im organizacji partnerstwa w zakresie umów o partnerstwie i programów wspieranych w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS), Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (EFMR). Przedmiotowe fundusze funkcjonują obecnie we wspólnych ramach i są określane jako „europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne” (zwane dalej „EFSI”).
- (2) EFSI są od dawna realizowane na zasadzie współpracy. Zasada partnerstwa oznacza ścisłą współpracę między organami publicznymi, partnerami społeczno-ekonomicznymi i podmiotami reprezentującymi społeczeństwo obywatelskie na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym w trakcie całego cyklu programowania obejmującego przygotowanie, wdrożenie, monitorowanie i ocenę.
- (3) Wybranymi partnerami powinny być najbardziej reprezentatywne właściwe zainteresowane strony. Procedury wyboru powinny być przejrzyste i należy w nich uwzględnić różne ramy instytucjonalne i prawne państw członkowskich oraz ich kompetencje krajowe i regionalne.
- (4) Grono partnerów powinno obejmować organy publiczne, partnerów społeczno-ekonomicznych oraz podmioty reprezentujące społeczeństwo obywatelskie, w tym partnerów zajmujących się zagadnieniami z zakresu środowiska, organizacje społeczne i wolontariackie, czyli podmioty, które mogą mieć znaczny wpływ na wdrożenie umów o partnerstwie i programów lub które mogą odczuwać znaczne skutki wdrożenia takich umów i programów. Szczególną uwagę należy poświęcić

² Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320..

włączeniu grup, które mogą odczuwać skutki programów, a które mają trudności z wywieraniem wpływu na ich kształtowanie, zwłaszcza społeczności najsłabszych i najbardziej marginalizowanych, które są najbardziej zagrożone dyskryminacją lub wyłączeniem społecznym, w szczególności osób niepełnosprawnych, migrantów i Romów.

- (5) Do celów wyboru partnerów należy uwzględnić różnice między umowami o partnerstwie a programami. Umowy o partnerstwie obejmują wszystkie EFSI, w ramach których zapewnia się wsparcie każdemu państwu członkowskiemu, natomiast programy dotyczą wyłącznie tych EFSI, z których są współfinansowane. Partnerami umów o partnerstwie powinny być podmioty, które są odpowiednie w świetle planowanego wykorzystania wszystkich EFSI, natomiast w przypadku programów wystarczy, aby partnerami były podmioty odpowiednie w świetle planowanego wykorzystania EFSI, z których współfinansowany jest dany program.
- (6) Partnerzy powinni uczestniczyć w przygotowaniu i wdrażaniu umów o partnerstwie i programów. W tym celu należy ustanowić główne zasady i dobre praktyki dotyczące terminowych, istotnych i przejrzystych konsultacji z partnerami na temat analizy wyzwań i potrzeb, do których należy się odnieść, wyboru celów i priorytetów służących ich rozwiązaniu oraz na temat koordynacji struktur i umów dotyczących wielopoziomowego systemu rządzenia niezbędnych do skutecznej realizacji polityki.
- (7) Partnerzy powinni być reprezentowani w komitetach monitorujących programy. W ramach przepisów regulujących członkostwo i procedury komitetowe należy promować ciągłość programowania i wdrażania oraz odpowiedzialność za programowanie i wdrażanie oraz wyraźne i przejrzyste rozwiązania w zakresie pracy, a także aktualność i niedyskryminację.
- (8) W ramach aktywnego uczestnictwa w komitetach monitorujących partnerzy powinni być zaangażowani w ocenę wyników dotyczących różnych priorytetów, odpowiednie sprawozdania z programów oraz w stosownych przypadkach zaproszenia do składania wniosków.
- (9) Należy ułatwiać prowadzenie skutecznego partnerstwa poprzez wspieranie właściwych partnerów we wzmacnianiu ich zdolności instytucjonalnych w kontekście przygotowywania i wdrażania programów.
- (10) Komisja powinna ułatwić wymianę dobrych praktyk, zwiększając zdolności instytucjonalne i rozpowszechnianie stosownych wyników wśród państw członkowskich, instytucji zarządzających i przedstawicieli partnerów, dzięki ustanowieniu wspólnoty praktyków ds. partnerstwa obejmującą wszystkie EFSI.
- (11) Rola partnerów we wdrażaniu umów o partnerstwie oraz w realizacji i skuteczności partnerstwa w okresie programowania powinna podlegać ocenie państw członkowskich.
- (12) Aby wesprzeć państwa członkowskie oraz ułatwić im organizację partnerstwa, Komisja powinna udostępnić przykłady najlepszych praktyk stosowanych w państwach członkowskich,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Rozdział I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się europejski kodeks postępowania w zakresie partnerstwa w ramach umów o partnerstwie i programów współfinansowanych z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych.

Rozdział II

Główne zasady dotyczące przejrzystych procedur identyfikacji właściwych partnerów

Artykuł 2

Reprezentatywność partnerów

Państwa członkowskie zapewniają, aby partnerzy, o których mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, byli najbardziej reprezentatywnymi właściwymi zainteresowanymi stronami oraz aby byli nominowani jako właściwie umocowani przedstawiciele, z uwzględnieniem ich kompetencji, zdolności do aktywnego uczestnictwa i odpowiedniego poziomu reprezentacji.

Artykuł 3

Określenie właściwych partnerów na potrzeby umowy o partnerstwie

1. W odniesieniu do umowy o partnerstwie państwa członkowskie określają właściwych partnerów spośród co najmniej następujących podmiotów:
 - a) właściwych władz regionalnych, lokalnych, miejskich i innych organów publicznych, w tym:
 - (i) władz regionalnych, krajowych przedstawicieli władz lokalnych oraz władz lokalnych reprezentujących największe miasta i obszary miejskie, których kompetencje wiążą się z planowanym wykorzystaniem EFSI;
 - (ii) krajowych przedstawicieli instytucji szkolnictwa wyższego, organizatorów kształcenia i szkolenia i ośrodków badań naukowych w świetle planowanego wykorzystania EFSI;
 - (iii) innych krajowych organów publicznych odpowiedzialnych za stosowanie zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 4–8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, w świetle planowanego wykorzystania EFSI; oraz w szczególności podmiotów ds. promowania równego traktowania,

utworzonych zgodnie z dyrektywą Rady 2000/43/WE³, dyrektywą Rady 2004/113/WE⁴ oraz dyrektywą 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁵;

- b) partnerów społeczno-ekonomicznych, w tym:
 - (i) uznanych na poziomie krajowym organizacji partnerów społecznych, w szczególności ogólnych organizacji międzybranżowych i organizacji sektorowych, jeżeli przedmiotowe sektory mają związek z planowanym wykorzystaniem EFSI;
 - (ii) krajowych izb handlowych i stowarzyszeń przedsiębiorców reprezentujących ogólny interes sektorów i branż w świetle planowanego wykorzystania EFSI oraz w celu zapewnienia zrównoważonej reprezentacji dużych, średnich, małych oraz mikro przedsiębiorstw, wraz z przedstawicielami gospodarki społecznej;
 - c) podmiotów reprezentujących społeczeństwo obywatelskie, takich jak partnerzy zajmujący się zagadnieniami z zakresu środowiska, organizacje pozarządowe, a także organów odpowiedzialnych za promowanie włączenia społecznego, równości mężczyzn i kobiet oraz niedyskryminacji, w tym:
 - (i) podmiotów działających w obszarach związanych z planowanym wykorzystaniem EFSI oraz ze stosowaniem zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 4–8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, w oparciu o ich reprezentatywność, a także uwzględniając zasięg geograficzny i tematyczny, zdolności w zakresie zarządzania, wiedzę specjalistyczną i podejścia innowacyjne;
 - (ii) innych organizacji lub grup, na które w znaczący sposób wpływa lub może wpływać wdrażanie EFSI, w szczególności grup uznawanych za zagrożone dyskryminacją i wykluczeniem społecznym.
2. Jeżeli organy publiczne, partnerzy społeczno-ekonomiczni i podmioty reprezentujące społeczeństwo obywatelskie ustanawiają organizację łączącą ich interesy w celu ułatwienia ich uczestnictwa w partnerstwie (organizacja patronacka), podmioty takie mogą nominować jednego przedstawiciela, który będzie przedstawiać poglądy organizacji patronackiej w ramach partnerstwa.

Artykuł 4

Określenie właściwych partnerów na potrzeby programów

1. W odniesieniu do każdego programu państwa członkowskie określają właściwych partnerów spośród co najmniej następujących podmiotów:
- a) właściwych władz regionalnych, lokalnych, miejskich i innych organów publicznych, w tym:

³ Dyrektywa Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzająca w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz. U. L 180 z 19.7.2000, s. 22).

⁴ Dyrektywa Rady 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzająca w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług (Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 37).

⁵ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 23).

- (i) władz regionalnych, krajowych przedstawicieli władz lokalnych oraz władz lokalnych reprezentujących największe miasta i obszary miejskie, których kompetencje wiążą się z planowanym wykorzystaniem EFSI, z których współfinansowany jest dany program;
 - (ii) krajowych lub regionalnych przedstawicieli instytucji szkolnictwa wyższego, organizatorów kształcenia i szkolenia i dostawców usług doradczych oraz ośrodków badań naukowych w świetle planowanego wykorzystania EFSI, z których współfinansowany jest dany program;
 - (iii) innych organów publicznych odpowiedzialnych za stosowanie zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 4–8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013 w świetle planowanego wykorzystania EFSI, z których współfinansowany jest dany program; oraz w szczególności podmiotów ds. promowania równego traktowania, utworzonych zgodnie z dyrektywą Rady 2000/43/WE, dyrektywą Rady 2004/113/WE oraz dyrektywą 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;
 - (iv) innych podmiotów zorganizowanych na szczeblu krajowym, regionalnym lub lokalnym oraz organów reprezentujących obszary, w których realizowane są zintegrowane inwestycje terytorialne i lokalne strategie rozwoju finansowane w ramach danego programu;
- b) partnerów społeczno-ekonomicznych, w tym:
- (i) uznanych na poziomie krajowym lub regionalnym organizacji partnerów społecznych, w szczególności ogólnych organizacji międzybranżowych i organizacji sektorowych, jeżeli przedmiotowe sektory mają związek z planowanym wykorzystaniem EFSI, z których współfinansowany jest dany program;
 - (ii) krajowych lub regionalnych izb handlowych i stowarzyszeń przedsiębiorców reprezentujących ogólny interes sektorów i branż w celu zapewnienia zrównoważonej reprezentacji dużych, średnich, małych oraz mikro przedsiębiorstw, wraz z przedstawicielami gospodarki społecznej;
 - (iii) innych podobnych podmiotów zorganizowanych na szczeblu krajowym lub regionalnym;
- c) podmiotów reprezentujących społeczeństwo obywatelskie, takich jak partnerzy zajmujący się zagadnieniami z zakresu środowiska, organizacje pozarządowe, a także organów odpowiedzialnych za promowanie włączenia społecznego, równości mężczyzn i kobiet oraz niedyskryminacji, w tym:
- (i) podmiotów działających w obszarach związanych z planowanym wykorzystaniem EFSI, z których współfinansowany jest dany program, oraz ze stosowaniem zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 4–8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, w oparciu o ich reprezentatywność, a także uwzględniając zasięg geograficzny i tematyczny, zdolności w zakresie zarządzania, wiedzę specjalistyczną i podejścia innowacyjne;
 - (ii) podmiotów reprezentujących lokalne grupy działania, o których mowa w art. 34 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013;
 - (iii) innych organizacji lub grup, na które w znaczący sposób wpływa lub może wpływać wdrażanie EFSI, w szczególności grup uznawanych za zagrożone dyskryminacją i wykluczeniem społecznym.

2. Jeżeli chodzi o programy w zakresie Europejskiej współpracy terytorialnej, państwa członkowskie mogą włączyć do partnerstwa:
 - (i) europejskie ugrupowania współpracy terytorialnej działające w odpowiadających im transgranicznych lub transnarodowych obszarach programowania;
 - (ii) organy lub podmioty uczestniczące w opracowywaniu lub wdrażaniu strategii makroregionalnej lub strategii na rzecz basenu morskiego w obszarze programowania, w tym koordynatorzy priorytetowych obszarów strategii makroregionalnych.
3. Jeżeli organy publiczne, partnerzy społeczno-ekonomiczni i podmioty reprezentujące społeczeństwo obywatelskie ustanawiają organizację patronacką, podmioty takie mogą nominować jednego przedstawiciela, który będzie przedstawiać poglądy organizacji patronackiej w ramach partnerstwa.

Rozdział III

Główne zasady i dobre praktyki dotyczące zaangażowania właściwych partnerów w przygotowanie umowy o partnerstwie i programów

Artykuł 5

Konsultacje z właściwymi partnerami przy przygotowaniu umowy o partnerstwie i programów

1. W celu zapewnienia przejrzystego i skutecznego zaangażowania właściwych partnerów, państwa członkowskie i instytucje zarządzające prowadzą z nimi konsultacje na temat procesu i harmonogramu przygotowania umowy o partnerstwie i programów. W ramach konsultacji przekazują partnerom pełne informacje dotyczące treści i ewentualnych zmian przedmiotowej umowy lub programów.
2. Jeżeli chodzi o konsultacje z właściwymi partnerami, państwa członkowskie uwzględniają konieczność:
 - a) terminowego ujawniania odpowiednich informacji i zapewnienia do nich łatwego dostępu;
 - b) zapewnienia partnerom wystarczającego czasu na przeanalizowanie kluczowych dokumentów przygotowawczych oraz projektu umowy o partnerstwie i projektów programów oraz na zgłoszenie uwag w sprawie tych dokumentów i projektów;
 - c) zapewnienia dostępnych kanałów, za pośrednictwem których partnerzy mogą zadawać pytania, wносить wkład oraz poprzez które partnerzy będą informowani o sposobie, w jaki uwzględniono ich wnioski;
 - d) rozpowszechniania wyników konsultacji.
3. Jeżeli chodzi o programy rozwoju obszarów wiejskich, państwa członkowskie uwzględniają rolę, jaką przy angażowaniu właściwych partnerów mogą odgrywać

krajowe sieci obszarów wiejskich ustanowione zgodnie z art. 54 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady⁶.

4. Jeżeli między różnymi szczeblami administracji poniżej szczebla krajowego zawarte zostały formalne umowy, państwo członkowskie uwzględnia takie umowy dotyczące wielopoziomowego systemu rządzenia zgodnie ze swoimi ramami instytucjonalnymi i prawnymi.

Artykuł 6

Przygotowanie umowy o partnerstwie

Państwa członkowskie angażują właściwych partnerów, zgodnie z ich ramami instytucjonalnymi i prawnymi, w przygotowanie umowy o partnerstwie, a w szczególności w:

- a) analizę zróżnicowań, potrzeb rozwojowych i potencjału wzrostu w odniesieniu do celów tematycznych, w tym celów, zawartych w zaleceniach dla poszczególnych krajów;
- b) podsumowania uwarunkowań *ex ante* programów i kluczowych ustaleń oceny *ex ante* umowy o partnerstwie przeprowadzonej z inicjatywy państwa członkowskiego;
- c) wybór celów tematycznych, szacunkowej alokacji EFSI oraz ich głównych oczekiwanych rezultatów;
- d) opracowanie wykazu programów i mechanizmów na szczeblu krajowym i regionalnym w celu zapewnienia koordynacji między poszczególnymi EFSI oraz z innymi unijnymi i krajowymi instrumentami finansowania oraz z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym;
- e) opracowanie rozwiązań zapewniających zintegrowane podejście do wykorzystania EFSI na rozwój terytorialny obszarów miejskich, wiejskich, przybrzeżnych i rybackich, a także obszarów o szczególnych uwarunkowaniach terytorialnych;
- f) opracowanie rozwiązań zapewniających zintegrowane podejście do zaspokojenia szczególnych potrzeb obszarów geograficznych najbardziej dotkniętych ubóstwem lub grup docelowych najbardziej zagrożonych dyskryminacją lub wykluczeniem, ze szczególnym uwzględnieniem zmarginalizowanych społeczności;
- g) wdrażanie zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 5, 7 i 8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013.

Artykuł 7

Informacje dotyczące zaangażowania właściwych partnerów w umowę o partnerstwie

W odniesieniu do umowy o partnerstwie państwa członkowskie przedstawiają co najmniej następujące informacje:

- a) wykaz partnerów zaangażowanych w przygotowanie umowy o partnerstwie;
- b) działania podjęte w celu zapewnienia aktywnego uczestnictwa partnerów, w tym działania podjęte w zakresie dostępności, w szczególności w odniesieniu do osób niepełnosprawnych;

⁶ Rozporządzenie (EU) nr 1305/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 grudnia 2013 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 347, 20.12.2013, s. 487).

- c) rolę partnerów w przygotowaniu umowy o partnerstwie;
- d) wyniki konsultacji z partnerami oraz opis ich wartości dodanej w odniesieniu do przygotowania umowy o partnerstwie.

Artykuł 8

Przygotowanie programów

Państwa członkowskie angażują właściwych partnerów, zgodnie z ich ramami instytucjonalnymi i prawnymi, w przygotowanie programów, a w szczególności w:

- a) analizę i określenie potrzeb;
- b) określenie lub wybór priorytetów i stosownych celów szczegółowych;
- c) przydział funduszy;
- d) określenie wskaźników dla poszczególnych programów;
- e) wdrażanie zasad horyzontalnych, o których mowa w art. 7 i 8 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013;
- f) skład komitetów monitorujących.

Artykuł 9

Informacje dotyczące zaangażowania właściwych partnerów w programy

W odniesieniu do programów państwa członkowskie przedstawiają co najmniej następujące informacje:

- a) działania podjęte w celu zaangażowania właściwych partnerów w przygotowanie programów i ich zmiany;
- b) planowane działania służące zapewnieniu uczestnictwa partnerów we wdrażaniu programów.

Rozdział IV

Dobre praktyki dotyczące formułowania zasad członkostwa oraz ustalania wewnętrznych procedur dla komitetów monitorujących

Artykuł 10

Zasady członkostwa w Komitecie Monitorującym

1. Przy formułowaniu zasad członkostwa w Komitecie Monitorującym państwa członkowskie uwzględniają zaangażowanie partnerów, którzy uczestniczyli w przygotowaniu programów, i dążą do promowania równości mężczyzn i kobiet oraz niedyskryminacji.
2. Jeżeli chodzi o komitety monitorujące programy w zakresie Europejskiej współpracy terytorialnej, partnerów mogą reprezentować organizacje patronackie na szczeblu unijnym lub transnarodowym na rzecz programów współpracy międzyregionalnej i transnarodowej. Państwa członkowskie mogą angażować partnerów w przygotowania komitetu monitorującego, w szczególności poprzez ich uczestnictwo w komitetach koordynacyjnych na szczeblu krajowym zorganizowanych w uczestniczących państwach członkowskich.

Artykuł 11

Regulamin komitetu monitorującego

Przy formułowaniu regulaminu komitetu monitorującego uwzględniają następujące elementy:

- a) prawa głosu członków;
- b) czas na zawiadomienie o posiedzeniach i przekazywanie dokumentów, który zasadniczo nie może być krótszy niż 10 dni roboczych;
- c) ustalenia dotyczące publikacji i dostępności dokumentów przygotowawczych złożonych do komitetów monitorujących;
- d) procedura przyjęcia, publikacji i udostępnienia protokołu;
- e) ustalenia dotyczące ustanawiania i działań grup roboczych w ramach komitetów monitorujących;
- f) przepisy dotyczące konfliktu interesów partnerów zaangażowanych w monitorowanie, ocenę i zaproszenia do składania wniosków;
- g) warunki, zasady i ustalenia w zakresie przepisów dotyczących zwrotów, możliwości budowania potencjału i korzystania z pomocy technicznej.

Rozdział V

Główne zasady i dobre praktyki dotyczące zaangażowania właściwych partnerów w przygotowanie zaproszeń do składania wniosków, sprawozdań z postępów oraz w odniesieniu do monitorowania i oceny programów

Artykuł 12

Obowiązki związane z ochroną danych, poufnością i konfliktem interesów

Państwa członkowskie zapewniają, aby partnerzy zaangażowani w przygotowanie zaproszeń do składania wniosków, sprawozdań z postępów oraz w monitorowanie i ocenę programów byli świadomi swoich obowiązków związanych z ochroną danych, poufnością i konfliktem interesów.

Artykuł 13

Zaangażowanie właściwych partnerów w przygotowanie zaproszeń do składania wniosków

Przy angażowaniu właściwych partnerów w przygotowanie zaproszeń do składania wniosków lub w ich ocenę instytucje zarządzające podejmują odpowiednie środki w celu uniknięcia ewentualnego konfliktu interesów.

Artykuł 14

Zaangażowanie właściwych partnerów w przygotowanie sprawozdań z postępów

Państwa członkowskie angażują właściwych partnerów w przygotowanie sprawozdań z postępów we wdrażaniu umowy o partnerstwie, o których mowa w art. 52 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013, szczególnie w zakresie oceny roli partnerów we wdrażaniu umowy o

partnerstwie oraz przeglądu opinii wyrażonych przez partnerów podczas konsultacji, w tym w stosownych przypadkach opisu sposobu, w jaki uwzględniono opinie partnerów.

Artykuł 15

Zaangażowanie właściwych partnerów w monitorowanie programów

Instytucje zarządzające angażują partnerów w ramach komitetów monitorujących i ich grup roboczych w ocenę wykonania programu, w tym we wnioski z przeglądu wyników, a także w przygotowanie corocznych sprawozdań z wdrażania programów.

Artykuł 16

Zaangażowanie właściwych partnerów w ocenę programów

1. Instytucje zarządzające angażują właściwych partnerów w ocenę programów w ramach komitetów monitorujących oraz w stosownych przypadkach w ramach szczególnych grup roboczych utworzonych do tego celu przez komitety monitorujące.
2. Instytucje zarządzające programami w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) i Funduszu Spójności przeprowadzają konsultacje z partnerami dotyczące sprawozdań zawierających podsumowanie wyników ocen przeprowadzonych podczas okresu programowania zgodnie z art. 114 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013 [rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów].

Rozdział VI

Orientacyjne obszary, tematy i dobre praktyki w zakresie korzystania z EFSI w celu wzmocnienia zdolności instytucjonalnych właściwych partnerów oraz roli Komisji w rozpowszechnianiu dobrych praktyk

Artykuł 17

Wzmocnienie zdolności instytucjonalnych właściwych partnerów

1. Instytucja zarządzająca analizuje konieczność skorzystania z pomocy technicznej w celu udzielenia wsparcia na rzecz wzmocnienia zdolności instytucjonalnych partnerów, w szczególności niewielkich władz lokalnych, partnerów społeczno-ekonomicznych i organizacji pozarządowych, aby umożliwić im skuteczne uczestnictwo w przygotowaniu, wdrożeniu, monitorowaniu i ocenie programów.
2. Wsparcie, o którym mowa w ust. 1, może mieć między innymi formę specjalnych warsztatów, sesji szkoleniowych, struktur koordynacji i struktur sieciowych lub formę wkładu w koszty udziału w spotkaniach związanych z przygotowaniem, wdrażaniem, monitorowaniem i oceną programów.
3. W odniesieniu do programów rozwoju obszarów wiejskich wsparcia, o którym mowa w ust. 1, można udzielać za pośrednictwem krajowej sieci obszarów wiejskich ustanowionej zgodnie z art. 54 rozporządzenia nr 1305/2013.
4. W odniesieniu do programów EFS instytucje zarządzające w regionach słabiej rozwiniętych lub regionach w okresie przejściowym bądź w państwach

członkowskich kwalifikujących się do wsparcia z Funduszu Spójności zapewniają, aby w zależności od potrzeby na działania na rzecz budowania potencjału partnerów społecznych i organizacji pozarządowych zaangażowanych w dane programy przydzielane były odpowiednie zasoby EFS.

5. W odniesieniu do Europejskiej współpracy terytorialnej wsparcie na podstawie ust. 1 i 2 może również obejmować wsparcie dla partnerów na rzecz wzmocnienia ich zdolności instytucjonalnych do uczestnictwa w działaniach w zakresie współpracy międzynarodowej.

Artykuł 18

Rola Komisji w rozpowszechnianiu dobrych praktyk

1. Komisja ustanawia mechanizm współpracy zwany europejską wspólnotą praktyków ds. partnerstwa, który jest wspólny dla EFSI oraz otwarty dla zainteresowanych państw członkowskich, instytucji zarządzających i organizacji reprezentujących partnerów na szczeblu unijnym.
Europejska wspólnota praktyków ds. partnerstwa ułatwia wymianę doświadczeń, budowanie potencjału oraz rozpowszechnianie stosownych wyników.
2. Komisja udostępnia przykładowe dobre praktyki w zakresie organizacji partnerstwa.
3. Wymiana doświadczeń w identyfikacji, przekazywaniu i rozpowszechnianiu dobrej praktyki i innowacyjnych podejść w związku z wdrażaniem programów i działań w zakresie współpracy międzyregionalnej na mocy art. 2 pkt 3 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 1299/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady⁷ obejmuje doświadczenia w zakresie partnerstwa w programach współpracy.

Rozdział VII Przepisy końcowe

Artykuł 19

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 7.1.2014 r.

*W imieniu Komisji
Przewodniczący
José Manuel BARROSO*

⁷ Rozporządzenie (UE) nr 1299/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących wsparcia z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna” (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 259).